

Phỏng vấn Tướng Nguyễn Cao Kỳ

Người thực hiện: Patrick Vượng

Vào Thứ Bảy vừa qua, ngày 8-5-2004, tờ Orange County Register có cuộc phỏng vấn Tướng Nguyễn Cao Kỳ. Ông Kỳ mặc bộ đồ thể thao, đã vui vẻ trả lời các câu hỏi trong hai giờ liền, làm sáng tỏ ý nghĩa chuyến về thăm Việt Nam của ông vừa qua. Ông Kỳ nói tiếng Việt, nhưng chuyển sang Anh Ngữ khi có mặt của một phóng viên nhiếp ảnh người Mỹ đến tham dự. Sau đây là nội dung cuộc phỏng vấn do Patrick Vượng thực hiện. Bài này do Ý-Yên lược dịch.

H. Xin ông cho biết lý do chuyến về thăm Việt Nam?

Đ. Trong những năm qua, đã có hàng trăm ngàn Việt Kiều về thăm Việt Nam, và nhiều người cho tôi biết có nhiều thay đổi tại quê nhà; riêng tôi muốn chính mình thấy những thay đổi đó tới đâu. Về lý do khác, là chính phủ Việt Nam mời tôi về thăm. Họ nói muốn quên đi những xung đột trong quá khứ, những hận thù thanh toán lẫn nhau.... Lý do thứ ba là do tôi muốn thấy người dân nơi quê nhà có cảm nghĩ gì về cá nhân tôi.

H. Ông chuẩn bị chuyến đi từ khi nào?

Đ. Thật ra, chính phủ Việt Nam đã gợi ý về chuyến đi này từ tám, chín năm rồi, nhưng họ chưa chính thức lên tiếng mời tôi. Họ nói, "Rất nhiều Việt kiều đã về thăm nhà, chúng tôi sẵn sàng để ông trở về như họ." Tôi đáp, "Tôi không phải là những người kia. Nếu quý vị muốn tôi về để có thể giúp quý vị một cách nào đó, tôi sẵn sàng. Trái lại, nếu là đi du lịch, hay buôn bán, hoặc vì lý do nào khác, tôi chẳng bao giờ nghĩ tới đâu."

Năm ngoái, một viên chức Việt Nam tới gặp tôi tại San Francisco, và lần đầu tiên đưa lời mời tôi...Họ ước mong tôi về ngay, nhưng tôi nói cần phải chuẩn bị; do đó, ù tôi đã bỏ ra năm, sáu tháng sau cuộc hội kiến đó, rồi tôi mới lên đường.

H. Có lời đồn đãi là ông đã về làm dịch vụ với cộng sản.

Đ. Lời đồn đó hoàn toàn sai sự thật. Người ta cho rằng tôi cũng thuộc loại người bình thường, để trở về buôn bán hoặc hỗ trợ chế độ cộng sản. Trước khi tôi lên đường, họ vin vô sự đoán mò đó để phản đối tôi. Nhưng khi vừa đặt chân về Việt Nam, tôi đã mở ngay cuộc họp báo tại Sài Gòn, trình bày rõ lý do chuyến đi, như mọi người đều đã biết. Ai ai cũng rõ là tôi chẳng có gì để bán buôn hay hỗ trợ cộng sản này nọ gì cả. Cũng do đó, bây giờ chẳng còn ai lên tiếng ồn ào chống tôi tại Little Saigon, bởi vì đồng hương đã biết về chuyến đi, và tôi đã hành xử ra sao.

H. Ông có gặp gỡ các viên chức Việt Nam không?

Đ. Thưa có, tại miền Nam Việt Nam, vài ngày sau đó tại Miền Trung và rồi tại Bắc Việt Nam. Tôi đã có dịp gặp gỡ chính thức và không chính thức khác.

H. Ông đã phát biểu về những vấn đề gì?

Đ. Đồi bên không hề nói chuyện về chính trị. Chỉ bàn bạc về chuyện kinh tế. Tôi nói với họ về kinh nghiệm cá nhân trong tư cách thủ tướng của tôi, và phương hướng đặt ra cho tương lai. Đó là phải xây dựng một nền kinh tế phồn thịnh cho nước mạnh và dân giàu. Và tôi cũng nhấn mạnh rằng, một khi đất nước giàu có, vấn đề dân trí dân sinh được bảo đảm, thì chính trị sẽ tiếp sau...Việt Nam đang đi trên con đường như nước Mỹ, tư bản và kinh tế thị trường. Trong thời kỳ chuyển tiếp, chúng ta không chờ mong một chính thể như ta có tại đây, tại Pháp hay là tại Anh quốc.

H. Ông có nghĩ rằng những viên chức kia cùng chia sẻ những quan điểm với ông chẳng?

Đ. Tôi không dám mong qua một lần thăm hỏi, một lần tham khảo mà có thể ảnh hưởng trăm phần trăm tới tư duy của họ. Nhưng tôi có cảm nghĩ rằng họ có nghe tôi nói. Không quên rằng, khi tôi làm thủ tướng thì đám người này còn rất trẻ, nay thấy tôi là người lớn tuổi, nên họ lắng nghe tôi. Nhưng vấn đề quan

trọng, là họ thực sự muốn làm bạn với Mỹ. Họ còn quá trẻ và cảm thấy cô độc. Họ chưa hiểu hết nước Mỹ và người Mỹ. Do đó họ cần có sự hiểu biết của tôi về nước Mỹ....Ta thấy đó, bây giờ không còn là cách mạng nữa, mà chính là sự tiến hoá, từng giai đoạn nối tiếp nhau.

H. Ông có tiên liệu về những phản ứng đối với chuyến đi của ông chăng?

Đ. Có chứ. Trước khi đi, tôi cũng dự đoán về những phản ứng tại quốc nội, tại hải ngoại, và quốc tế. Chuyến đi của tôi chẳng phải chỉ người mình nghe biết, mà quốc tế cũng chú ý tới... Hồi còn chiến tranh Việt Nam, ai cũng biết tôi thuộc thành phần lãnh đạo Miền Nam Việt Nam. Do đó, chuyến về thăm Việt Nam cũng gây ra to chuyện.... Tôi đã chờ đón lời phê bình của họ. Đó là lẽ thường thôi.

H. Ông nghĩ sao về những lời phê bình đó?

Đ. Họ nói là họ tranh đấu cho một xã hội tự do và dân chủ, để người dân có thể phát biểu, có tự do báo chí, vân vân. Nhưng thực ra, họ lại còn tệ hơn cả những kẻ độc tài. Họ cấm đoán bất cứ ai nói lên ý nghĩ khác biệt. Rồi tức khắc chụp cho cái nón cộng sản, phản bội xứ sở. Đó là việc đã xảy ra tại Sài Gòn Nhỏ này, cái gọi là thủ đô chống cộng và tị nạn. Anh biết đó, một số ít muốn áp đặt tư tưởng lên kẻ khác.

H. Ông thấy có những gì khác lạ nhứt tại Việt Nam?

Đ. Tôi không có tuổi trẻ an bình. Khi là phi công, tôi đã thấy toàn cảnh quê hương... Khi bay cao trên đất nước mình, tôi đã thấy biết bao cảnh hoang tàn, không có xa-lộ, cầu cống, và cuộc đời sinh động dưới kia. Nhưng sau 30 năm, trên bước trở về tôi đã thấy những cây cầu mới, những xa-lộ, những công trình xây dựng, nhà cửa, nhà máy, khách sạn. Trên khắp miền quê hương...Tôi biết 83 triệu người dân đang nỗ lực tái thiết xứ sở. Đó là những gì làm tôi chú tâm tới, và tôi cảm thấy một niềm vui.

H. Nhà cầm quyền tại Garden Grove và Westminster có chính sách ngăn cản viên chức chính phủ Việt Nam thăm viếng những thành phố địa phương. Ông nghĩ sao?

Đ. Ta đang sống tại đất Mỹ, và ta biết những hành động đó đi ngược lại Hiến pháp Hoa Kỳ. Tôi nhìn lại những năm 1970 khi phong trào Klu Klux Klan tái phát. Một ngày kia, họ muốn tuần hành qua cộng đồng Do thái tại Chicago, dĩ nhiên gặp sự phản đối của cộng đồng Do thái.đó. Nhưng theo Hiến Pháp, người ta phải để cho KKK tổ chức tuần hành theo ý muốn của họ.

Nếu ta được bầu làm viên chức của một thành phố hoặc của tiểu bang, ta phải thề hứa bảo vệ Hiến pháp/ Hiến chương thuộc khu vực của ta. Ngoài ra, theo tôi nghĩ, vì sao ta lại e ngại những viên chức cộng sản qua đây? Ta rất có thể đi gặp họ, cho họ biết ta suy nghĩ những gì, và những gì ta tỏ ra bất đồng với họ.

H. Ông có điều gì muốn nói thêm không?

Đ. Tôi có điều muốn nói với những Việt kiều hải ngoại, và đặc biệt với các cựu chiến hữu của tôi. Khi quý bạn nhìn vô quá khứ của tôi, không những các bạn và ngoài quốc tế, đều công nhận tôi là người chống Cộng số một. Vậy thì không có lý do nào, với tuổi đời của tôi, tôi lại bất ngờ đổi ý và đi chơi với cộng sản.

Tôi vẫn là tôi người lính yêu nước thuở 30 hay 40 năm xưa. Tôi không lệ thuộc phe nào, dù Quốc Gia hay Cộng sản. Vì thế, tôi không phải là nhà chính trị. Từ khi còn trẻ đến nay, những gì tôi làm, là nhằm phục vụ đất nước. Tôi không hề phản bội một ai .

Patrick Vuong thực hiện
Ý-Yên lược dịch